

Легенди села Сварині

Легенда про озеро

... На високому пагорбі півночі Сваринь стояв красивий храм. Між селом і церквою розкинулось кладовище, славлячись красою та екзотичною рослинністю. Там росли стрункі сосни, кремезні дуби та безліч кущів. Храм стояв на найвищій місцині і далеко було його видно. Особливо гарно і цікаво тут було у дні престольних свят: сюди збирались люди з усіх окраїн – зустрітися з близькими чи знайомими, помилуватися краєвидами села. Крім прихожан тут збирались сотні жебраків, сліпих старців, музикантів та просто народних умільців.

Одного разу в день престольного свята сюди прийшов сліпий чоловік, вірний богу. При підході до церкви старець зачепився за камінь, спіткнувся і тяжко впав. Падаючи, він промовив до Бога: «Боже перетвори це місце в озеро». Бог почув цей тяжкий стогін і задовольнив його прохання. Після свята церква почала потроху входити в землю, а круг неї з'являлась вода. Скоро люди побачили: між двома пагорбами утворилась глибока западина з чистою, джерельною водою, а посеред водяного плеса ще довго виблискував позолочений хрест.

Озеро проіснувало близько чотирьох століть, воно гарно вписалося в сільський пейзаж. І лише в 1978 році воно так само загадково зникло, як і з'явилося.

Легенда про озеро

Село Сварині, за переказами, було розташоване в річищі Вирки. А на узвищі, на піщаному горбі побудували сваринці церкву. Це була гордість односельчан. Та одне лихо - дяк був такий п'яниця, що вже громада з ним не робила, і ганьбила, і просила ніщо не помагало.

Йшли весняні свята. Дяк довго десь загуляв і пізно повертався повз церкву додому. Та не міг втриматись на ногах, спіткнувся об церковні стіни. В голові п'яниці гуло, а в очах стрибали біси. «А щоб ти озером стало» - вилаявся дяк. І на місці церкви стало озеро, тільки кладовище лишилося над озерним плесом і могильні хрести віддзеркалювались у воді.

Легенда про ковалів

Колись давно жили в нашому селі два ковалі. Багато вони їздили, багато див бачили у білому світі. Ці ковалі були майстрами своєї справи, найдрібнішу деталь вони могли викувати. Люди в селі поважали і цінували їх, бо знали, що таких майстрів знайти тяжко. Грошей за свою роботу вони брали мало, а хто не міг заплатити, тому й так допомагали.

Але один чоловік, якого звали Симон, заздрив славі добрих ковалів. Одного разу в село заїхав пан, в нього зламалась карета, і він звернувся до ковалів за допомогою. Вже за десять хвилин потрібна деталь до карети була викувана. Пан здивувався вправності майстрів і запропонував громаді села віддати йому ковалів за велику винагороду. Та люди і слухати не захотіли. Пан розсердився і ні з чим поїхав додому.

У Симона майнула підступна думка: «Допоможу панові у викупі ковалів». Він наздогнав карету з паном, зупинив її і пообіцяв панові, що ковалі працюватимуть на нього, якщо пан щедро винагородить Симона. Пан згодився.

Симон повернувся в село, пішов до ковалів і сказав їм, що якщо вони підуть за ним, то він покаже, де сховано багато золота. Але ковалі розповіли громаді про свої наміри шукати скарб з Симоном. Люди вжахнулися: «Симон - зла людина, він обдурить вас». Послухали брати і не пішли. Та Симон не здавався – пішов знову до ковалів, аби обдурити їх. За третім разом йому все-таки вдалося обманути ковалів і вони пішли за ним.

Вів їх Симон вів, поки вони не опинились перед будинком пана. Пан дав Симону багато грошей, а ковалів залишив у себе.

Тим часом люди нашого села чекали на ковалів, але їх не було. Багато років не було ковалів-майстрів в селі, та ось одного дня повернулись вони в наше село старими дідусями. Селяни впізнали їх і дуже зраділи. Та недовго тривало те щастя, невдовзі ковалі померли, та їхні добрі справи залишились жити серед людей вічно.

Став працювати на їхньому місці інший коваль. Недобрий був чоловік, багато грошей брав за роботу, задарма нікому не допомагав.

Симон не повернувся більше в наше село, кажуть, що перестріли його розбійники на дорозі; гроші забрали, а його вбили. Так йому й треба.

А ковалів-майстрів люди ще й досі пам'ятають в нашому селі.

Підготувала В. Салівоник, бібліотекар публічно-шкільної
бібліотеки села Сварині